

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ УКРАЇНИ

Мелех Н. В., студентка УС-61,
Національний технічний університет України „Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського”,
melekh.natalia98@gmail.com

Україна на період 2018 року має суперечливий імідж на світовій арені, що пояснюється величезними соціальними, військовими та політичними проблемами. Вони суттєво ускладнюють можливість проведення та реалізації реформ, які необхідні Україні. Корупція, нестабільність валюти та невизначеність закону запобігають появі привабливого інвестиційного середовища. Україна підвищилась лише на одну позицію, займаючи вісімдесяте місце у звіті Світового банку про «Ведення бізнесу у 2017 році», що свідчить про зовсім незначне поліпшення українського бізнес-клімату протягом минулого року. «За ступенем сприятливості умов для підприємницької діяльності країна займає місце між Сан-Маріно та Боснією і Герцеговиною» [1]. Вищі органи державної влади здійснюють узгоджені спроби щодо зменшення кількості регуляторних актів та правил, які пригальмовують українське підприємницьке середовище.

За результатами II півріччя 2017 індекс інвестиційної привабливості становив 3,03 бали за 5-бальною шкалою, тоді як півріччям раніше він становив 3,15 бали [2]. На думку деяких експертів, кожний додатковий бал, отриманий в рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу", може вартувати 600 додаткових мільйонів доларів в іноземні інвестиції. Наступні п'ять кроків можуть допомогти Україні забезпечити стабільність, яка сприятиме довгостроковим інвестиціям [3].

Перший крок полягає у припиненні воєнного конфлікту на Сході України за підтримки міжнародних партнерів. Очевидно, що будь-які бойові дії - це величезна перешкода для будь-яких інвестицій. По суті практично немає прикладів країн із привабливими інвестиційними проектами, що одночасно беруть участь у активних військових конфліктах. У пострадянському регіоні достатньо розглянути справу Грузії, яка спостерігала потрійний спад міжнародних інвестиційних потоків після короткої війни з Росією влітку 2008 року.

Крок другий - реалізувати реформи. Сучасна Україна страждає від популізму. Цей виснажливий стан супроводжується нескінченними та невпинними розмовами про зміни без будь-яких супутніх дій, зверненнями до народних мас із демагогічними гаслами та невиправданими обіцянками. Україна відчайдушно потребує переходу за межі стадії декларувань і початку реального виконання реформ. Будь-які дії країни повинні бути набагато ефективнішими та прозорішими. Це стосується всього, починаючи від нормативних актів до податкової системи. Наразі укладено угоди про вільну торгівлю з ЄС та Канадою. Україна отримує досить велику кількість міжнародної технічної допомоги, яка допомагає збільшити наші зовнішньоторговельні можливості, підвищити інвестиційну діяльність та реформувати державний сектор. Було б доцільно створити системи моніторингу, які б дозволили нашим партнерам уважно стежити за тим, як ця допомога використовується, і в разі необхідності запроваджувати штрафи [4].

Крок третій – покращити функціонування фінансової системи та створити процвітаючий сектор малого та середнього бізнесу. Для того, щоб побудувати конкурентну та прозору українську банківську систему та допомогти сектору малих та середніх підприємств процвітати необхідно створити більш дієве антикорупційне законодавство. Завдяки корупції та послідовним політичним кризам український уряд традиційно зосереджувався на забезпеченні підтримки великих українських підприємств.

Наступний крок - запропонувати захист інвесторам. Незважаючи на те, що Україна, безумовно, потребує більших міжнародних інвестицій, все ще не має інструментів та державних гарантій для захисту інтересів та залученню нової хвилі міжнародних інвесторів. Останні кілька років спостерігаються численні ініціативи, спрямовані на стимулювання інвестицій, таких як запуск Управління сприяння інвестиціям. Якнайшвидше запропоновані гарантії інвесторам на місцевому та національному рівнях, "очистка" українських судів та правової системи має вирішальне значення для довгострокової інвестиційної привабливості України.

Останній крок – створити бачення майбутнього, встановивши чіткі цілі та терміни, а потім прийняти їх у суспільстві. Інвестиційний потенціал України характеризується високою неоднорідністю, оскільки інвестиційна політика залежить від можливостей та потреб кожного регіону. Наприклад, для Східного регіону доцільно буде реконструювати та оновити технічне оснащення шахт, металургійну та машинобудівну галузі, взявши за основу низькотоксичні та екологічно чисті технології. Центральна частина має стати центром наукової діяльності, розвитку IT технологій.

Впровадження інструментів спільного інвестування повинно забезпечувати відповідні умови для іноземного інвестування. Державна підтримка високих технологій та розвиток інноваційної інфраструктури в країні повинна сприяти залученню інвестицій в інновації та збільшити казначейські надходження від використання цього ноу-хау. Іноземні інвестори чекають можливості розпочати вивчення багатих ресурсів України та створити сприятливий інвестиційний клімат, що забезпечить процвітання майбутнього україн

ДЖЕРЕЛА

1. Світовий банк: Україна у рейтингу «Ведення бізнесу в 2017 році» [електронний ресурс] // Всеукраїнська громадська організація «Асоціація Фахівців Оцінки». – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://afo.com.ua/uk/news/2-general-assessment/1130-world-bank-ukraine-in-the-ranking-doing-business-in-2017>.
2. Індекс інвестиційної привабливості України почав стагнувати [Електронний ресурс] // Економічна правда. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <https://www.epravda.com.ua/news/2017/12/19/632314/>.
3. Оніщенко І. О. Інвестиційна привабливість України: проблеми та шляхи їх вирішення [Електронний ресурс] / Ірина Олександрівна Оніщенко // "Траєкторія науки" Електронний научний журнал. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.pathofscience.org/index.php/ps>.
4. Голюк В. Я. Сучасний інвестиційний клімат України: аналіз та шляхи покращення [Електронний ресурс] / Голюк В. Я., Манзик Ж. В. // Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського». – 2016. – Режим доступу до ресурсу: www.economyandsociety.in.ua/journal/9_ukr/45.pdf.